

အရိုင်းမေပျို

(၁)

“မေ့ အနားကို တိုးမလာနဲ့နော်”

“အို . . . မေ့ကိုလှလွန်းလို့ ကြည့်မိတာပါမေရယ် . . . တကယ်တော့ မေက သိပ်လှတာပဲ မေရယ် . . .”

အောင်သန်းမှာ အဆီဝင်းနေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ရှေ့လည်းမတိုး၊ နောက်ကိုလည်း မဆုတ်ချင်နှင့် အံ့ကိုကြိတ်၍ လက်သီးများကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်၍ထားသည်။ မျက်လုံးတွေမှာလည်း မီးထွက်တော့မည့်အလား ထင်၍နေရလေသည်။ အောင်သန်း၏ ရှေ့တွင် လုံမပျိုတစ်ဦးမှာ ထမီရင်လျှားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ ရွှဲရွဲစိုနေရာက ရှက်စနိုးမျက်နှာလေးနှင့် မျက်မှောင်လေးကုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မျက်ခုံးလေးကို ဝင့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို မှိုဝင်းသော ရင်ပေါ်တွင် ယှက်၍ တင်ထားကာ ထရုံနှင့် ကိုယ်လုံးလေးကို ကပ်လိုက်သည်။ ဝင်လှလှ နေရောင်လဲ့လဲ့သည် ရေချိုးခန်းလေးကို ဆလိုက်ဖြင့် ဖမ်းထိုးထားသကဲ့သို့ ရွှေရောင်ဝင်းလဲ့နေသည်။ မေ၏ ကိုယ်လုံးမောက်မောက် အသွယ်အဝိုက်များဖြင့် ဝင်းဝင်းဝါဝါလေးမှာ ဝင်းလှလှနေရောင်ဖြင့် ပနာသင့်ကာ တလှုပ်လှုပ်လက်နေပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်သန်း သွားကွာ ငါ့ရေချိုးလို့ မပြီးသေးဘူး”

မို့နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများကို ပိန်လိုက်ခါ နှုတ်ခမ်းလွှားနှစ်ချပ်ကို စိပ်စိပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။ လက်နေလေသည့် မဲနက်သော မျက်လုံး ပတ္တမြား ကြယ်နှစ်ပွင့်သည် ဘေးကို ရွှေ့လျားကာ ရင်မို့မို့သည် ရှေ့သို့ ခုန်တက်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ဝင်းလဲ့သော ရင်သားနှစ်လွှာကိုသာ ရှာဖွေကြည့်တတ်သော အောင်သန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပို၍ ပြူးကျယ်လာသယောင် ထင်ရသည်။ ထိုသည်ကို သတိထားမိသော လုံမပျိုကလည်း သူမ၏ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်လေးယှက်၍ တင်ထားရာကပင် ကိုယ်ကို အောင်သန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာက ခါးစောင်းစောင်းလေးလည်လိုက်လေသည်။ သူမ၏ ရင်သားမို့မို့များဆီမှ အောင်သန်း၏ မျက်လုံးများသည် သူမ၏ ခါးဆီသို့ နိမ့်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရမှ သူမ မှားသွားပြီကို သိလိုက်ရသည်။

ရေများစိုရွဲ၍ အသားဖြင့် တစ်သားတည်းကပ်၍ နေသော ရင်လျှားထားသည့် ခပ်ပါးပါး တစ်ပတ်နှမ်း ထမီလေးသည် သူမ၏ နောက်ကျောဖက်တွင် အခေါက်အတွန့်မရှိ ပြန့်ပြူး၍ နေသည်။ ခါးဆစ်မှသည် အောက်ဖက်ဆီသို့ လေးကိုင်းသဖွယ် မို့မောက်ကာ ကွေးဆင်းသွားတော့ ဖေါင်းမို့နေသည့် အသားဆိုင်တို့သည် ခါးဆစ်လေး၏ နောက်ဖက်ဆီသို့ လက်လေးလုံးသာသာမျှပင် ဖေါင်းမို့၍ ထွက်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘေးဖက်သို့လည်း ကားတင်း၍ ဖြစ်နေကာ ခပ်စန့်စန့်လေးထောက်ထားသော ပေါင်သားကြီးတစ်ဖက်မှာလည်း ဘေးမှ တွေ့နေရသော မျက်နှာပြင်သည်ပင် ယေကျုံးထွားဆိုင်မက ရှိနေချေသည်။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ သွားရသလိုဖြင့် အောင်သန်းသည် သူမရှိရာ ရှေ့ကဖက်ဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်လေသည်။ “ဟေ့ . . . မလာနဲ့လေ . . . လေ”

(အားလုံးကိုပျော်စေချင်တာတစ်ခုတည်းပါ။ အမှားပါရင်ခွင့်လွတ်ကြပါ။)

ကျူးပစ်မှ ဘက်ဆဲလား စာရေးဆရာများ စတိုင်လ် ကို အပြည့်အဝ အတုခိုး၍ ခေတ္တနားဦးမည်ကွယ်။

(မှတ်ချက်-သူများရေးပြီးသား ရိုက်ထည့်ရသည်တောင် ဘဝင်လေဟပ်နေသည်မှာ ကိုယ်တိုင်ရေးစာအုပ်ဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်ရာမရှိ ဟု ကိုယ်ကိုကိုယ် ထင်မြင်သုံးသပ်မိပါ၏။)

အထိတ်တလန့်ပြောရင်းက သူမသည် ခြေတံတစ်ဖက် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သောအခါတွင်တော့ စေ့ထားသော ပေါင်လုံးကြီးနှစ်ခုသည် ဖြစ်ဟပေလိုက်သလို ဖြစ်သွားရကာ ပေါင်းရင်းနှစ်ခုကြားမှ လက်ခုပ်တစ်ဖေါင်နီးပါးမျှ ခုံးမောက်မောက်အရာလေးကို တစ်သားတည်းကပ်နေသော ထမီပါးလေးအောက်မှ ဖောက်ထွက်ရန် ရုံးကန်နေသယောင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အောင်သန်းသည် အံ့တစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ရင်းက “ဟင်း” ကနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ “ဆောရီးပဲ . . . မေ” ဟုပြောလိုက်ရင်းက နောက်သို့လှည့်လျှင် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ သောက်လိုက်လေသည်။ “မင်း ဘာလို့မသွားသေးတာလဲကွယ် အောင်သန်း”

“မေ့ကို ပြောစရာရှိလို့လေ၊ ဒီနေ့ ဆန်းဒေးမဟုတ်လား . . ”

“ဟုတ်တယ်လေကွယ် . . ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါပဲနော် စကားမရှည်နဲ့ ငါ ရေနဲ့ပက်လိုက်လို့ မင်းရှိုးတွေ ပျက်သွားဦးမယ် သိလား . . ကဲကွာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ”

“ကိုယ် မပြန်နိုင်သေးဘူးမေ၊ ဒီနေ့ ရောဟက်ဆန်ပါတဲ့ကား သွားကြည့်မလို့၊ ဒါကြောင့် မေ့ကို လာခေါ်တာပေါ့ ”

“ငါဒီနေ့ စာကျက်ရဦးမယ်ကွ၊ ဘယ်မှ မလိုက်နိုင်ဘူး . . ”

“မေကလဲကွာ၊ ကိုယ်က အပင်ပန်းခံပြီး လာခေါ်ရသေးတယ် မလိုက်ချင်လဲနေပေါ့ကွာ ”

ဗအောင်သန်းသည် ဆောင့်အောင့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ မေသည် ရေချိုးခန်းထဲရုံကို ကိုင်ကာ မျက်ခုံးလေးများကိုပင့်လျက် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ အပြုံးလေးတစ်ချက် ပွင့်သွားရလေသည်။ ပြီးမှ ဟင်းကန် သက်ပြင်းလေးမှတ်ကာ

“ကောင်လေးကတော့ ဇွတ်ကြီးဘဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ စာမေးပွဲကျတာ ” ဟုခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

မေ၏ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ မေလဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်သို့ ရောက်သည့်မှာ မကြာသေးချေ။ တောတွင် ဆူပူသည့်အချိန်မှစပြီး မြို့ရပ် ပြောင်းကာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မေလဲ့၏ အလှသတင်းမှာလည်း ကျောင်းသားလောကတွင် ပျံ့နှံ့၍ နေလေသည်။ မနှစ်က (၇)တန်းကို မေက ထိပ်ဆုံးမှအောင်ခဲ့ပြီး ယခု တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ဖြတ်လမ်းမှ တက်နေလေသည်။ သူမတွင် ရည်ရွယ်ချက်ကလေးဟူ၍ ဘာမှမရှိသေး။ သို့တစေ ကောလိပ်ကျောင်းနှင့် နီးနေသောကြောင့် ကောလိပ်ကို ရောက်ချင်သည်မှာ

အူလိုက်သည်းလိုက်ပင်ဖြစ်သည်။

မေလဲ့၏ မိခင်ကြီးမှာ မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ကာ အထက်အောက် ကုန်များနှင့် မကြာခဏ သွားနေသဖြင့် ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် မေလဲ့ကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် အစ်မဖြစ်လေသော အပျိုကြီးမတင်စိန်ကို ခေးရလေသည်။

မတင်စိန်သည် သိမ်ကြီးဈေးတွင် အထည်ရောင်းကာ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ မေလဲ့နှင့် အဖော်ရအောင် ခေးသဖြင့်သာ လာ၍နေရလင့်ကစား မတင်စိန်သည် သိပ်ပြီးတော့ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် နေချင်လှသည်တော့ မရှိလှပါပေ။

မှန်လေသည်။ မေလဲ့နှင့် မတင်စိန်တို့၏ အမေမှာ အသက်ကြီးလာလေလေ စေ့စပ်သေချာလေဖြစ်သည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ဘယ်နေရာ ဘယ်သို့ ချို့ယွင်းနေသည်ကို ညွှန်ပြကာ ဆူပူတတ်သည်။ ထိုင်နေရင်မဲ့ တပြစ်တောက်တောက် ပြောတတ်သည်။

ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် သားသမီးများက သူတို့မေမေနှင့် အစေးမကပ်ကြချေ။ ထိုသို့မိခင်ကြီးက ဂရုဏာဖြင့် ဆူပူသည်ကိုပင် ဇီဇာကြောင်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

(ဖတ်မရတာရှိရင် ပြင်ပေးကြပါဦး။ဒီနေ့တော့ ရိုက်စမရှိလို့ လက်ညောင်းပြီ။ သွားတိုက်ပါရစေဦး။)

ကိုအောင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို မခံချင်လွန်းလို့ တင်မိတာပါ။ သူ့ပုံစံက ကျွန်တော်တို့လို စာဖတ်သူတွေကို စော်ကားတာဗျ။ ကိုဇာနည်ပဲ သင့်တော်မယ်ခေါင်းစဉ်အောက်ကိုရွှေပေးပါလား . . ကျွန်တော် ဆက်ရန်တွေ

ထပ်တင်ပေးပါမယ်။ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မေသည် ရေမိုးချိုး အလှပြင်၍ အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်သို့ထွက်လာသောအခါ အစ်မဖြစ်သူ မတင်စိန်သည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို လှန်၍ကြည့်နေလေသည်။

“မမ။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး ”

မေလဲ့က အစ်မဖြစ်သူ မတင်စိန်၏ ရှေ့တွင် ကိုယ်ကလေးကို လှည့်၍ ပြလေသည်။ မတင်စိန်က သတင်းစာကို ကြည့်နေရာက သူ့ညီမအသံကြားရသဖြင့် ခေါင်းမော့ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညည်း ဒီပါတိတ်လုံချည်က သိပ်ကောင်းလှချည်လား ”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့ အဆင်ကလေးကရော မဆန်းဘူးလားဟင် ရှစ်ဆယ်တောင် ပေးရတာ မမရဲ့ ”

“ဘယ်သူ လက်ဆောင်ပေးတာလဲ ”

“ကိုခင်အောင်လေ မမ သူကတော့လာတိုင်း ဝယ်လာတာချည်းဘဲ ”

မေလဲ့က ခေါင်းရင်းပြုတင်းပေါက်အနီး တိုင်တွင်ကပ်ထားသည့် ဘဲဥပုံအပိုင်း မှန်ထဲတွင် မြွေဖျားလေးထောက်ကာ ကော့ကော့လေးသွားရင်း အလှကြည့်လိုက်သည်။ သူမနောက်ကျောတွင် ထိုင်နေသော မတင်စိန်မှာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ တွန့်သွားလေသည်။

“ကိုခင်အောင်တို့သဘော့ စင်္ကာပူက အပြန်မှာ ဝယ်လာတာ မဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ ဒါက ဗမာပြည်ဈေး ပြောရတာ၊ ဟိုမှာတောင် အနည်းဆုံး ငါးဆယ်လောက်ပေးရတယ်တဲ့ ”

မေလဲ့က မတင်စိန်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ပဲ သူမ၏ဆံယဉ်ကလေးများကို မှန်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စင်ကလေးပေါ်မှ လိပ်ခွံဘီးကလေးကို ယူကာ သူမ၏ဆံယဉ်ကလေးများကို ခွဲ၍ နဖူးပြင်ပေါ်ချလိုက်သည်။

“ဟီဟီ . . အဲဒါ စံရှားတင်ဖက်ရှင်ပေါ့ မမ ”

မတင်စိန်သည် သူမ၏ ညီမကို ငှက်မလေးလို ပျံနေသည်ဟု ထင်နေလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် မေလဲ့ဆီသို့ မကြည့်တော့ပဲ သတင်းစာကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေလေတော့သည်။

“ဒါထက် ညည်းဆီကို ကောင်လေးလာသွားတယ် ဟုတ်လား ဒီကောင်လေးဟာ ဘာမှ အလိုက်မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့ သူက ဒီနေ့ည ရုပ်ရှင်ပြမလို့တဲ့ မေက စာကျက်ရဦးမယ်ပြောလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတယ်”

“ကောင်လေးကြည့်ရတာ ရဲရဲတင်းတင်းလေးနော် မိလဲ့ သတိထားအုံး”

“အို မမကလဲ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

ဖြတ်ကနဲ လှည့်ကာပြောလိုက်သော မေလဲ့၏ ပါးပြင်လေးမှာ နီရောင်သန်းသွားသည်ကို မိန်းမချင်းဖြစ်သူ အစ်မ မတင်စိန်က တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ပြောပြီးသည်နှင့် မေလဲ့သည် အစ်မဖြစ်သူနှင့် စကားဖြတ်ကာ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ဝင်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ညီမဖြစ်သူတစ်ယောက် သူမ၏ မျက်စိရှေ့မှ ထွက်သွားသောအခါတွင်မှ မတင်စိန်သည် ညီမဖြစ်သူ စန်းထရွှ် နေသည်ကို ကြည့်နူးစွာဖြင့် တွေးလိုက်မိကာ မြူးကနဲပင် သူမ၏ စိတ်များသည် ကိုဘမူဆိုသော သူတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်ရာမှ တဆင့် အတိတ်ဆီသို့ လွင့်ပျံသွားရလေသည်။

x x x x x x x x x x

(၂)

မြစ်တို့သည် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းရှိပါမူ သာယာသော ရှုခင်းတို့ကို ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ တောင်တို့သည်လည်း အနိမ့်အမြင့်မရှိ ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ဖြောင့်ဖြူးစိတန်းနေပါကလည်း မက်မောဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တင့်တယ်လှပမည် မဟုတ်ပါ။

မတင်စိန်တစ်ယောက် မိန်းမပျိုလေးများထဲတွင် ဘယ်သောအခါမှ အကျီပါးပါးလှုပ်လှုပ် လက်ကြပ်လေးများကို ဝတ်လေ့မရှိပါ။ ဝတ်ရမည်မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသောကြောင့်လား မသိ။ ညီမဖြစ်သူ မေလဲ့နှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဖက်ပင် ဖြစ်၏။ မတင်စိန်သည် အဆန်းထဲတွင် ရိုးရိုးနေတတ်၍ ပေါ်လွင်သလို မေလဲ့ကတော့ အဆန်းထဲဝယ် ပို၍ဆန်းနေသည်။

မတင်စိန်နှင့် ရင်းနှီးသော ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများထဲတွင် ကိုဘမူက နံပါတ်ဝမ်းသာဖြစ်သည်။ ကိုဘမူကား အဆန်းထဲတွင် ရိုးရိုးကို သဘောကျနေသူပင်တည်း။ မတင်စိန်၏ ရိုးသားသော ဟန်ကပင်လျှင် အလှဆန်းသူ မေလဲ့တို့ထက် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘမူကလည်း ဒီအကွက်ကလေး တစ်ကွက်ဖြင့်ပင် မတင်စိန်ကို အင်မတန်မှ မြတ်နိုးလေသော ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်အဖြစ်နှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေခဲ့ရာပါသည်။

ချစ်ပါသည်ဟူသော စကားကို အဘယ်သို့မျှ ဖေတ်နိုင်မည် မဟုတ်သော်ငြားလည်း တယုတယနှင့် အလှပျိုထားလေသော ပန်းကလေးတစ်ပွင့် အဖြစ်နှင့်တော့ ယုယချင်သည်။ မြင်ရလေတိုင်းဝယ် လှရမက်ရေအိုင်ဝယ် လူးလိုမိမိလိုလှသည်။ စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေး ကြိတ်ကာ လေအလိုမိုဝယ် အလှလမ်းပြင်ပေါ်၌ ကူးလူးတုံးပြန်မိချေသည်။ မျိုသိပ်

မထားနိုင်တော့သည်အဆုံး ကိုဘမူသည် သူ၏အချစ်များစွာကို စာဖြင့် ရေးသီကာ မတင်စိန်ကို လှစ်ဟဖွင့်ပြခဲ့လေသည်။ မတင်စိန်ကလည်း သူမ၏ သဘောထားကို စာဖြင့် ပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။ သူမရဲကမေတ္တာကို ဂျပန်ခေတ်က ဖက်ဆစ်ဆန်ဆန် အတင်းတောင်းယူရာကျနေ၍ သဘောမကျပေမယ့်လည်း သူမအနေဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို မည်သူပိုစေ၊ လိုစေရယ်လို့ သဘောမထားသေးပါကြောင်း ရိုးရိုးနှင့် ရှင်းရှင်းလေးပင် မတင်စိန်သည် ရေးသား၍ ကိုဘမူထံသို့ ပြန်ကြားခဲ့လေသည်။

ကိုဘမူသည် မတင်စိန်ထံမှ စာကို ဖတ်ရလေတိုင်း အသည်းထဲမှာ နင့်ကနဲ . . နင့်ကနဲ ခံစားလာရလေသည်။ သူရေးပေးလိုက်သောစာထဲတွင် အတင်းအဓမ္မရယ်လို့ ဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပါသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ အတင်းအဓမ္မတောင်းခံ၍ ရယူကောင်းသော အရာမဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ကိုဘမူကလဲ သိပါသည်။ မတင်စိန်၏ အထင်တော် အလွဲခံခြင်းမှာ အင်မတန်မှ ဝမ်းနည်းနေပါတော့သည်။

“ဒီမှာ စိန် ခဏလေး”

ကျောင်းဆင်းသော အချိန်ဝယ် ကိုဘမူက လူရှင်းလှသော နေရာအရောက် လိုက်၍ခေည်။ နေရာကလေးမှာ ရိုးချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ထားသော တံတားဖြူကလေးဖြစ်၍ ကမ်းစပ်တွင် ပေါက်နေသော ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးက တံတားဖြူလေးကို အုပ်မိုးထားလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် တံတားဖြူလေးနေရာမှာ မှောင်ရီရီလေး ဖြစ်နေချေသည်။ ဤသို့ မှောင်ရိပ်ကလေး စွန်းထင်းနေခြင်းပင်လျှင် လိင်မတူလေသော သူတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်တွေကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ် မတင်စိန် အထင်လွဲနေသလားလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် မတင်စိန်ဆီကို ..”

“အို အထင်လွဲစရာ မရှိပါဘူး ကိုဘမူ၊ ကျွန်မဘာသာ ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ပိုပြီး ရိုင်းသွားသလား ထင်မိနေတာပါရှင်။ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ကြာရှည်ရပ်နေရင် အထင်လွဲကုန်လိမ့်မယ် ကိုဘမူ သွားကြရအောင်”

“ကိုဘမူနဲ့ မတင်စိန်ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာကို အားလုံးက သိလာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား မတင်စိန်၊ ဒီလို ရှင်လင်းတဲ့နေရာကလေးမှာ စကားပြောရတာ အခွင့်ကောင်းလေးမို့ ဒီတံတားလေးပေါ်မှာပဲ ရပ်ပြီး စကားပြောချင်တယ် မတင်စိန်ရယ်”

မတင်စိန်သည် ကိုဘမူ၏ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် နောက်မဆုတ်သာလေတော့။ သို့တစေလည်း မတင်စိန်က ကိုဘမူ၏ စကားကို အကျကောက်ကာ

“ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင်လည်း လမ်းသွားရင်းက ပြောနိုင်တာဘဲ ကိုဘမူ၊ ကဲလေ ဘာများထွေထွေထူးထူး ပြောမလို့လဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မတင်စိန်က ပြောနေကျ လေသံအတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မတင်စိန်ကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မတင်စိန်ကို ဘယ်သူမှ သိမ်းပိုက်သွားမှာ မခံနိုင်ဘူး မတင်စိန်။ ကျွန်တော်ဟာ မတင်စိန်ရဲ့စာကို ရလွယ်ကတည်းက စိတ်တွေဟာ ချောက်ချားလာတယ် . . မတင်စိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ချွေယူတဲ့သူဟာ ကျွန်တော့်ကို သတ်တဲ့သူဟာ မတင်စိန်ပဲ” ဤသို့ပင် ကိုဘမူက ပြောလိုက်လေသောကြောင့်ပင် မတင်စိန်မှာ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ တွန့်သွားခဲ့ပြီး တခစ်ခစ် ရိမောလိုက်ပြီးလျှင် “ လူတစ်ယောက်ကနေပြီး ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်လှပါသည်ရဲ့ဆိုပြီး ဘယ်သူ့လက်မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒုက္ခပေးရာကျပါတယ် ကိုဘမူရယ် . . ဒီတော့ ကျွန်မဆီက မေတ္တာလိုချင်ရင် ကိုဘမူရဲ့ တဖွတ်ထိုးနိုင်လှတဲ့ အပြုအမူကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရင်တော့ သိပ်ကိုကောင်းမှာဘဲ ကိုဘမူ”

“ကျွန်တော် မတင်စိန်နဲ့ ဒီနေရာမှာ ရန်ဖြစ်ရအောင် လာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မတင်စိန်၊ ကျွန်တော့်ကို တဖွတ်ထိုးပဲဆိုဆို၊ အချစ်ရိုင်းပဲ ဆိုချင်ဆိုပေါ့၊ ကိုယ်က ချစ်နေတဲ့အကြောင်းတော့ မတင်စိန် သိစေချင်ပါတယ်၊ ဒီလိုသဘောနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောလိုက်တာ မတင်စိန် ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မတင်စိန်ရဲ့ သဘောကို အခု သိပါရစေလားဗျာ”

ကိုဘမူမှာ အရောင်လက်နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မတင်စိန်၏ မျက်လုံးများအတွင်းသို့ စိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ကြည့်လိုက်သောကြောင့်လည်း မတင်စိန်၏ မျက်လုံးများ ညှိုးလျော့သွားကာ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ရင်းက . .

“ကျွန်မ ပြောပြီးပါကော ကိုဘမူ၊ ကျွန်မဟာ အခုအချိန်မှာ ပညာကိုမက်နေသူတစ်ယောက်ဘဲ၊ ကိုယ်နဲ့ အတူတူ ခင်မင်လာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ပဲ နေချင်ပါသေးတယ် ကိုဘမူရယ်”

“ဒါဖြင့် မတင်စိန်ဟာ အခုထိပဲ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မကူးသေးဘူး ဆိုပါတော့ မတင်စိန်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီစိတ်တွေကို အခုနေအခါမှာ ဖျောက်ထားစေချင်တယ် ကိုဘမူရယ် ဒါပါပဲ . . ”

မတင်စိန်က ကိုယ်ကလေးကိုလှည့်၍ ထွက်သွားလေရာ ကိုဘမူမှာ တံတားဖြူလေးပေါ်ဝယ် ငေးငိုင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ယင်းအချိန်ကစပြီး ကိုဘမူမှာ မတင်စိန်ကို နောက်ထပ် စာမပေးခဲ့သလို မတင်စိန်ကလည်း ကိုဘမူအား အရင်အတိုင်းပင် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးလို ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

“မမ ကျွန်မ ခင်စနိုးတို့အိမ် ခဏသွားဦးမယ် ထမင်းဆာရင်စားနှင့်တော့နော်”

“အေး . . အေး”

ညီမဖြစ်သူ မေလဲ့၏ စကားသံကြောင့် အတွေးပြတ်၍သွားရာမှ မေလဲ့ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေလဲ့မှာ စာအုပ်လေး နှစ်အုပ်ကိုင်၍ သူမ၏ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အမှန်ကတော့ မတင်စိန်သည် ကိုဘမူကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ နယ်တွင် အေးချမ်းမှုမရှိ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့၍လာခဲ့ရသော်လည်း မတင်စိန်သည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ကိုဘမူကို သတိရမိနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ မေလဲ့ ထွက်သွားပြီးကာမှ မတင်စိန်သည် ကိုဘမူအကြောင်းကို ထိုင်ရာမထ ဆက်၍ စဉ်းစားမိနေသေး၏။ ခဏကြာမှ အပြင်ဖက်တွင် မှောင်ရီပျိုးလာသည်ကို သတိထားမိပြီး ထိုင်ရာမှထကာ မီးဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးမှ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်၍ ထမင်းဟင်းများ ခူးခပ်၍နေလေသည်။ ထိုသို့ ခူးခပ်၍နေရင်းမှ နောက်ဖက်သို့ တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရ၍ သူမ၏ မျက်နှာလေးကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာပင် သူမ၏ ကိုယ်လုံးပေါ်၌ လက်တစ်စုံက ရောက်၍လာကာ နောက်မှနေ၍ သိမ်းကြိုးဖက်လိုက်တာကို ခံလိုက်ရတော့မှ သူမ၏ တကိုယ်လုံး ဆတ်ကနဲပင် တုန်၍သွားရလေတော့သည်။

“ဟဲ့ . . အောင်သန်း . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ . . ဖယ် . . ဖယ်စမ်းပါ . . ဖယ်ကွာ”

မတင်စိန်က အတင်းရုန်း၊ အောင်သန်းကလည်း သူမ၏ ခါးကို အတင်းပင် ကြိုး၍ ဖက်ထားလေရာ မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ မြောက်ကနဲ မြောက်ကနဲ ဖြစ်၍ နေရလေသည်။

“မဖယ်ဘူး မမရာ . . ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ် သိပ်ချစ်တာပဲ မမရာ”

မတင်စိန် ရုန်းကန်နေသည့်ကြားကပင် အောင်သန်းသည် သူမကို အတင်းဖက်ထားလျှက်ကပင် မတင်စိန်၏ လည်တိုင်ဖြူဖြူလေးကို သူ၏ နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးကြီးများဖြင့် ဖိကပ်ကာ အတင်းစုပ်နှမ်း၍နေ၏။ မတင်စိန်ခမျာ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းဖြင့် မောရသည့်အထဲတွင်ပင် ရင်ထဲတွင် မွန်းကြပ်၍ တက်လာပြီး ဆန့်ကျင်ဖက် ထိတွေ့မှုကြောင့် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ သွေးသားများသည် ထ

အောင်သန်းသည် ညနေက မေလဲ့၏ ဝတ်လစ်စလစ်နီးပါး ကိုယ်လုံးလေးကို သူမ ရေချိုးနေရင်း အနီးကပ် တွေ့မြင်ခဲ့ရာမှစ၍ သူ၏ ရမက်စိတ်များမှာ သောင်းကျန်းခဲ့ရပေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံသို့လိုက်ရန် မေလဲ့ကို ပြောသော်လည်း သူမက မလိုက်ဘဲ ငြင်းခဲ့၏။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခေါက်ခေါ်ရန် မေလဲ့ထံသို့ ဝင်၍ လာခဲ့ရာမှ ကိုယ်လုံးခြင်း မေလဲ့နှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော မတင်စိန်ကို နောက်ဖက်မှ တွေ့မြင်ရကာ သူ၏ စိတ်များ ဖောက်ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ပြီးတော့ ယခင် ယခင်

အချိန်များထဲကလည်း ပြောရင်းဆိုရင်းက အောင်သန်းသည် လက်ကလေးဆွဲလိုက် ခါးလေးတို့လိုက်ဖြင့် မတင်စိန်ကို ဆက်ဆံလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယဉ်ပါးပြီးလည်းဖြစ်ရကာ အခြေအနေကလည်း အိမ်တွင် မည်သူမျှ မရှိသော အခါဖြစ်ကာ နေရာကလည်း မီးဖိုဆောင် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင်ဖြစ်နေတော့ အောင်သန်းမှာ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ

အရဲစွန့်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှ တဖြေးဖြေးငြိမ်၍ ကျလာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သော အောင်သန်းသည် တဆင့်တက်ကာ

မတင်စိန်၏ ခါးကိုဖက်ထားသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်အနက်မှ တစ်ဖက်ကို ဖြိုးကနဲ ဖြုတ်ကာ သူမ၏ ရင်သားထွားထွားကြီးပေ^{၉၉} တင်ကာ ဖျစ်ကနဲ ညှစ်ကိုင်လိုက်လေတော့ရာ အခဲရခက်သွားရှာသော မတင်စိန်ခမျာ “ဟင်း” ကနဲ လေများပင် ဖျတ်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။ မတင်စိန်သည် ရမက်စိတ်များ ပြင်းထန်၍ လာခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသူ အစိမ်းသက်သက်ပေမို့ သူမ၏ တကိုယ်လုံးမှာ နတ်ကျသလို တုန်နေရကာ သူမ၏ မျက်ခွံလေးများသည်ပင် တစ်ချက် တချက် လေး၍ လေး၍ ကျချင်လာ၏။

သို့ရာတွင် မတင်စိန်သည် ဆယ်ကျော်သက် မဟုတ်ပါ။ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် အသိဉာဏ်က ရင့်သန်နေပြီဖြစ်သော အရွယ်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုးစားခြင်းအဖြစ် သူမ၏ ကိုယ်လေးကို ညှစ်၍ ရုန်းလိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ မတင်စိန်က သူမ၏ ရှေ့နံရံတွင် ထိုးထားသော သားလှီးခါး အချွန်တစ်လက်ကို ဖြတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရ၏ “အောင်သန်း . . ဖယ် . . ဖယ်နေနော် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ . . ” ပြောရင်းက လက်တကမ်းပင်မရှိသော နေရာက သားလှီးခါးကို ဆွဲနှုတ်၍ ယူလိုက်တော့သည်။ “ဟာ” ကနဲ ဖြစ်သွားသော အောင်သန်းမှာ မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာက နောက်သို့ တချက်ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။ ခါးကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် မတင်စိန်သည် အောင်သန်းရှိရာဖက်သို့ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှည့်လိုက်လေသည်။ “မင်း ဒါမျိုးနောက်မလုပ်ပါနဲ့ မောင်အောင်သန်း၊ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် တို့အိမ်ကို မင်းအချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နိုင်တယ် ခုလိုမျိုးဆိုရင်တော့ မင်းကို အစ်မ မညှာနိုင်ဘူး ကံ . . အခုတော့ မင်းပြန်ပေတော့”

အောင်သန်းမှာ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသော မတင်စိန်ကို ကြည့်၍ အတင်းဝင်လုံးရန် စဉ်းစားမိလိုက်သော်လည်း မတင်စိန်က သူ၏ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှမလာရန် ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် အချိန်ယူကြံစည်ရန် စိတ်ကူး၍ ခပ်ငိုငိုပင် လှည့်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သူမ၏ ရှေ့မှ အောင်သန်းတစ်ယောက် ထွက်ခွာ၍ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း မတင်စိန်သည် နေရာတွင်ပင် ခဏကြာရပ်နေပြီးမှ လက်ထဲမှ ခါးကို နံရံတွင် ပြန်၍ထိုးကာ ရေအိုးစင်သို့ တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်၍လာပြီး ရေကို နှစ်ခွက်တိတိ ဆင့်၍သောက်လိုက်၏။

ပြီးတော့မှ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ညနေစာကို စားသောက်နေခဲ့၏။ ထမင်းစားရသည်မှာ စိတ်မပါလှသဖြင့် ထမင်းကို တစ်ပန်းကန်ပင် မနဲကုန်အောင် စားလိုက်ရလေသည်။ တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်း၍ လာခဲ့ရသော အပျိုကြီးမတင်စိန်တစ်ယောက် တစ်မိန်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်တွင် အဖိုခါတ်၏ ထိတွေ့မှုတွေကြားမှာ ရင်မောလှိုက်ခဲ့ရပေသည်။

ထမင်းစားပြီးသည့် အချိန်ထိအောင်ပင် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်တုန်ရီရီလေး ဖြစ်၍နေရသေး၏။ ပြီးတော့ နေမထိထိုင်မသာ ဆိုတာမျိုးလို နေရထိုင်ရသည်မှာ ဘဝင်မကျဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ဖတ်လိုက်သော်လည်း မျက်လုံးများကသာ စာအုပ်ကိုကြည့်နေသည်။ စိတ်က စာအုပ်ထဲတွင် မရှိဖြစ်နေ၏။ အတော်လေးကြာတော့ ညီမဖြစ်သူ မေလဲ့ ပြန်ရောက်လာ၍ ညီမဖြစ်သူကို ထမင်းခူးခပ်ကျွေးရင်း စကားစမြည် ပြောနေပြန်တော့သည်။ ခဏတာမျှတော့ သူမ၏ ခံစားရမှုများမှာ သက်သာသလို ရှိခဲ့ပေမယ့်လည်း ခဏအကြာမှာပင် ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ပြောဆိုနေရသည်ကိုပင် မပြောချင် မဆိုချင် စိတ်မပါသလို ဖြစ်လာ၏။

မေလဲ့က ထမင်းစားပြီး ခဏအကြာမှာပင် စာဖတ်နေလေတော့ရာ မတင်စိန်သည် အိမ်တံခါးများကို လိုက်လံ၍ပိတ်ပြီး ခပ်စောစောပင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။ အိပ်ရာပေ^{၉၉}ရောက်၍ လှဲလျောင်းမိသောအခါတွင်မှ မတင်စိန်၏ အတွင်းစိတ်တို့သည် ပိုမို၍ လှုပ်ရှားလာခဲ့ရတော့သည်။ စိတ်ကို ထိုနေရာ ထိုဌာနသို့ မစဉ်းစားမိအောင် ထိုသို့သော အကြောင်းအရာကို မစဉ်းစားမိစေရန် သတိထား၍ ဆင်ခြင်မိနေသော်လည်း တဒင်္ဂသာဖြစ်၏။ ညဦးက မီးဖိုချောင်တွင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည်များဆီသို့သာ သူမ၏စိတ်က ရောက်၍နေရ၏။ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် သူမမှာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ စိတ်ပင်ပန်းမှု ကြီးလွန်းလှသဖြင့် စိတ်ထဲမှ သူမကို စခဲ့သော အောင်သန်းကို မတင်စိန်သည် ဒေါသလည်းဖြစ်၍ နေမိ၏။ ယခုအချိန်ထိအောင်ပင် မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးတစ်ခုလုံးသည် ရှိန်း၍ နွေးနေရသေးသည်။ ပြီးတော့ ရင်လေးများသည်လည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး ခုန်နေရသေးပေသည်။

ကြာလာတော့လည်း စိတ်ပင်ပန်းမှုများ၍ လာရသော မတင်စိန်သည် သူမ၏စိတ်ကို ရင်ခုန်ဖွယ်ရာများဆီမှ ဖယ်ရှားရန် မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုသို့သော အကြောင်းအရာလေးတွေကိုသာ အဆက်မပြတ် တွေး၍ နေလိုက်တော့သည်။ မကြာမှီမှာပင် စောစောက ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသော အောင်သန်းသည်ပင်လျှင် မတင်စိန်၏ အတွေးတွင် အဖော်မွန် ဖြစ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။ ထိုညက မတင်စိန်တစ်ယောက် ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်မှသာ အိပ်၍ ပျော်ခဲ့ရလေတော့သည်။ မေလဲ့တစ်ယောက် ကျောင်းတက်ရန် ပြင်ဆင်၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာတော့ အစ်မ မတင်စိန်သည် ချက်ပြုတ်ပြီးစီးပြီဖြစ်ရာ အိမ်ရှေ့တွင် တံမြက်စည်း လှဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မမ ကျွန်မ ကျောင်းသွားတော့မယ်”

“အော် . . အေးအေး . . ”

အော် ဒါနဲ့မမ မနက်ဖြန်ကျရင် ညနေဖက် ကိုခင်အောင်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာခေါ်မယ်တဲ့ အဲဒါ လိုက်သွားရမလား”

“အင်း လိုက်ချင်လဲ လိုက်သွားပေါ့ ညီမလေးရာ ကိုခင်အောင်က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိလှပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးဝဆီသို့ အသက်(၃၀) လောက် အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်

ရောက်၍လာကာ ဖိနပ်ချွတ်သို့ရောက်၍ နေပြီးဖြစ်သော မေလဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေသည်။
“ရှာလိုက်ရတာ မေရာ . . မေတို့ ဒီကမာရွတ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကို မောင်သက်ထွန်းပြောပြမှ သိရတာ၊ အရင်ကလဲ မေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တိတိကျကျ မသိရဘူး၊ မေတို့က တိတိတိတ်လေး ပြောင်းသွားတာကိုး”
အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသောသူက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အပြစ်တင်သံလေးရောက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။
“တိတိတိတ်ကလေး ပြောင်းပြေးရတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဟိုမှာနေရင် တောက ရဲဘော်တွေထက် ပြုစောထီးကို ကြောက်ရလွန်းလို့ပါ။ တကတည်းမှ မိုးမချုပ်သေးဘူး၊ သေနတ်ကြီးတွေ တကားကားနဲ့ အိမ်ထဲ အတင်းဝင်လိုဝင်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး မေလဲ့တို့အိမ်ကို ဒါမြဲတိုက်လိမ့်မယ်လို့ မေတို့လယ်မှာ စာရင်းဌားလုပ်သွားတဲ့ ကောင်လေးက ပြုစောထီးတပ်ထဲ ဝင်နေတော့ ကောင်လေးက လာပြီးသတင်းပို့လို့ပေါ့ ကိုကြီးဘမူရယ်” ဟု မေလဲ့က မျက်ခုံးလေးဝင့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။ သူတို့စကားပြောနေရာသို့ မတင်စိန်က ရောက်၍လာပြီး မေလဲ့၏ စကားဆုံးသည်နှင့် “ကဲ မေရယ် ကိုဘမူကို အိမ်ထဲခေါ်ဦးမှပေါ့ကွယ်”
“အော် ဟုတ်သားဘဲ၊ လာ ကိုကြီးဘမူ ဦးလေးတို့တွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား”
“အေး . . ကောင်းပါတယ်”

မေလဲ့ပါ အိမ်ပေ ပြန်၍တက်ကာ သုံးယောက်သား ထိုင်မိကြသည်နှင့် ကိုဘမူက မေလဲ့ကို ကြည့်လိုက်၏။
“မောင်သက်ထွန်းကောင် လိုက်လာဦးမလို့ကွယ် သူ့ရုံးမှာ အလုပ်တွေများနေတာနဲ့ အဲဒါ မေလဲ့ကို သတိရကြောင်း ပြောဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

ကိုဘမူ၏ စကားဆုံးတော့ မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးမှာ ရှက်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်၍သွား၏။
အော် . . အင်း . . ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ကိုချကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။
“မမတို့ စကားပြောကြဦး မေ အကြမ်းအိုး သွားယူလိုက်ဦးမယ်” ဟူ၍ ထသွားလေသည်။
မေလဲ့ ထွက်သွားတော့မှ မတင်စိန်နှင့် ကိုဘမူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိလိုက်ကြလေသည်။ သက်ထွန်းဆိုသည်မှာ မေလဲ့တို့နှင့် မောင်နှမလို အိမ်ချင်းကပ်လျက် ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူနေခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး သက်ထွန်းမှာ မေလဲ့ထက် အတန်းကြီးပြီး မေလဲ့ကို စာပြခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မေလဲ့တို့ ရန်ကုန်ပြောင်းရမည့်နှစ်တွင် သက်ထွန်းသည် မေလဲ့ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ချစ်ရေးဆိုခဲ့သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ မေလဲ့ကတော့ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဖြင့်သာ နေခဲ့၏။ ဒါကိုသိသော တစေ့တစောင်း အကဲခတ်သိရှိထားကြသည့် ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ကြတော့ မတင်စိန်သည် ချက်ချင်းလိုပင် မျက်လွှာချပစ်လိုက်၏။ မချလိုကလဲ မဖြစ်ပေ။ ကိုဘမူကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ရှိရသည့်အထဲ ကိုဘမူက သူမကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ တာရှည်တော့ တိတ်ဆိတ်၍ မနေနိုင်သဖြင့် မတင်စိန်ကပင် စကားကိုစရန် သူမ၏ မျက်နှာကို မော့လိုက်စဉ်မှာပင် မေလဲ့က သူမတို့အနီးသို့ ပြန်၍ ရောက်လာပြီး အကြမ်းအိုးအပြင် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပါ ဖျော်၍ တပါတည်း ယူလာခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကိုဘမူ ဒီမှာ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး မေ ကျောင်းသွားလိုက်ပါဦးမယ်” ပြောပြီးသည်နှင့် မေလဲ့သည် သူမ၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှာပင် မတင်စိန်သည် စကားစတင်၍ ဆိုလာ၏။
“ကိုဘမူတစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းလှချည်လား”

“ကျွန်တော်က ပျောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မတင်စိန်၊ ခင်ဗျားတို့ကသာ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ပုန်းနေကြတာမဟုတ်လား”

ကိုဘမူက အရောင်လက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မတင်စိန်ကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။
“အို . . ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တောမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ ပြောင်းလာခဲ့ကြရတာပေါ့၊ တောမှာ လုပ်ကိုင်စားတဲ့သူဟာ မြို့ပေါ်ရောက်တော့ အတော်ကလေး ကသီလင်တနိုင်တယ်နော်၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ထားပစ်ခဲ့ရသေးတယ်နော် အချို့တွေ ဆုံးမှာပါပဲ ကိုဘမူရယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာဘာလုပ်လဲ”
“အထည်ကလေး ရောင်းတာပေါ့ ကိုဘမူ၊ အထည်ကတော့ ကျွန်မတို့အတွက် အတော်ကလေး အကျိုးရှိသားပဲ၊ မေမေက အထက်အောက် ကုန်ကူးနေတယ်လေ”
“ဒေါ်ဒေါ်ရော နေကောင်းတယ်မို့လား”
“မေမေကတော့ ကျန်းမာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ အထည်ရောင်းတော့ ကိုယ့်ဆိုင်နဲ့ကိုယ်ပဲလား”
“ဟာ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဆိုင်ဌားပြီးရောင်းရတာ အပျောက်ကတင် (၃)ထောင်လောက်ပေးရတယ်”
စကားပြောနေရင်းက ကိုဘမူသည် မတင်စိန်ကို ကြည့်၍နေရင်းက မတင်စိန်သည် ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ တသွေးတမွေး ပို၍တောင်လှလာသည်ဟု တွေ့မြင်သတိထားမိလိုက်သည့် အခိုက်အတန့်ဝယ် ကိုဘမူ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ကနဲ ပျက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာအောင်အထိ စကားပြောနေကြပြီးမှ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့သော ကိုဘမူသည် မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ ပြန်သွားခဲ့ပေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ မတင်စိန်သည် ကိုဘမူတစ်ယောက် ဒီနေ့တစ်ခေါက် ပြန်လာဦးမည်ဟု ပြောသွားခဲ့သဖြင့် မျှော်တော်စောဖြင့် ရင်လေးများ တလုပ်လုပ်ခုန်ကာ နေရလေသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်နေ့ကုန် တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်နေရသော မတင်စိန်က တကိုယ်တည်းဖြစ်ကာ ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် ပို၍ ခံစားရနေလေသည်။ မွန်းလွဲ

(၂)နာရီခွဲလောက်တွင် မေလဲ့တစ်ယောက် ကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါတွင်မှ နံနဲတော်သွားရ၏။ ဒါပေမယ့် ညနေ

(၃)နာရီခွဲလောက်တွင် ခင်အောင်က မေလဲ့ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်လာ၍ ခေါ်တွားပြန်တော့ မတင်စိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ကိုဘမူက ပေါ်၍မလာသေးပေ။ ဒီနေ့တော့ မလာတော့ပါဘူးဟု မတင်စိန်ကတွေး၍

ညနေ (၄)နာရီခွဲလောက်တွင် ထမင်းထ၍ စားလိုက်လေသည်။ မတင်စိန်တစ်ယောက် ထမင်းစားပြီး၍ အိမ်ရှေ့ကသို့ရောက်ပြီး ခဏနေမှ ကိုဘမူမှာ ပြုံးဆို ရောက်၍ လာတော့သည်။ ရောက်လာပြီး ထုံးစံအတိုင်း သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ပြောဆို၍ နေရာမှ ပြုံးဆို ကိုဘမူက

“ကဲ မတင်စိန် ကျွန်တော်ကတော့ မတင်စိန်ကို မတွေ့မမြင်ဘဲ နေခဲ့ရပေမယ့် မတင်စိန်ကို အမြဲသတိရပြီး ဟိုတုန်းကလိုပဲ ချစ်နေတာပါ မတင်စိတ်ရဲ့ သဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးလာလေသည်။ မတင်စိန်ခမျာ အိမ်တွင် သူမ

တစ်ယောက်တည်းရှိကာ ချောင်ပိတ်မိနေသော

“ကိုဘမူရယ် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခုထိ လင်ယူရမယ့်စိတ်ကူး မရှိသေးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေတော့ရာ မတင်စိန်မှာ မိန်းမသားပီပီ မူဟာများကာ နေခဲ့ပေမယ့်လည်း ကိုဘမူ အတွက်ကတော့ အရှိုက်ကိုပင့်၍ အထိုးခံရသည့်အလား မချီတင်က

ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

“တကယ်ပဲလား မတင်စိန်ရယ် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အသည်းစွဲအောင် ချစ်ခဲ့တယ် မတင်စိန်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာလဲ တစ်သက်လုံး အဖော်အဖြစ်နဲ့ မတင်စိန်နဲ့ဘဲ လက်တွဲသွားချင်ပါတယ် . . . တကယ်ပဲ လင်မယူတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား မတင်စိန်ရယ်”

“သိပ်ခက်တယ် ကိုဘမူရယ် . . ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် လင်ယူရမှာကို ဘာပြုလို့ ကြောက်မှန်းမသိပါဘူး ကိုဘမူရယ်”

ကိုဘမူမှာ ခေါင်းရှုပ်၍ သွားရချေပြီ။ သူ့အဖို့တွင် ဇွတ်အတင်းကြံလျှင်းပင် ခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း အချစ်ဆိုသည်မှာ အတင်းအကြပ် ပြုလုပ်၍ ရကောင်းသော အရာတော့ မဟုတ်ပါ။

“ကဲ အစိန်၊ အစိန်ကိုမှ မရတဲ့ အတူကတော့ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘာမှအသုံးမကျတော့ဘူး အစိန်၊ ဟောဒီမှာ အဆိပ်၊ ဟောဒီမှာ ခါး၊ ကြိုက်တာ အစိန်ကရွေးလိုက်ပါတော့ ကိုယ့်ဘဝကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ အစိန်ရယ်”

မတင်စိန်မှာ အတော်ကလေးပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ရှင် တကယ်သတ်သေတော့မယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို မရတာနဲ့ ရှင်သတ်သေမယ်ဆိုရင် ရှင်ဟာ ယောက်ျား ပီသပါဦးမလားဟင်”

မတင်စိန်က ဒေါသသံကလေးဖြင့် ပြောရင်းက မြူးကနဲ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့လေသည်။ ကိုဘမူမှာ ကျေနပ်ခြင်း အရိပ်အရောင်တွေနဲ့အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းတွေက ဝင်းလက်သွားရကာ မတင်စိန်၏ နောက်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ လိုက်သွားလေတော့သည်။ မတင်စိန်တစ်ယောက် သူမ၏ အခန်းထဲဝယ် တသိမ့်သိမ့် ငိုနေပေပြီ။

“ခုမှတော့ ငိုမနေပါနဲ့တော့ စိန်ရယ် . . ကိုယ့်ဘဝဟာ ယောက်ျားပီသတာ မပီသတာထက် အစိန်ဆီက အချစ်ကသာ ပခါနမဟုတ်ပါလားဟင် . . မထူးတော့ပါဘူး ကိုယ့်ဘဝကို ဒီတွင်ပဲ အဆုံးသတ် လိုက်ပါရစေတော့နော်”

ကိုဘမူက သူ၏ လက်ထဲတွင် စက္ကူလိပ်လေးကို ပတ်ထားသည့် ဆေးဘူးလေးကို ဘူးဆိုဖွင့်ကာ သောက်တော့မည့်ဟု လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။ မတင်စိန်သည် သူမ၏ မျက်ရည်စများကို ကမန်းကတန်းသိမ်းရင်းက အပြေးကလေးလာကာ ကိုဘမူ၏ လက်ထဲမှ ဆေးပုလင်းကိုယူကာ အခန်းထောင့်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ကာ မတင်စိန်သည် ကုတင်ပေါ်ပစ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်းက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပစ်လိုက်လေတော့သည်။ ယခုမှပင် ကိုဘမူတစ်ယောက်မှာ အပျိုကြီး

မတင်စိန်၏ သဘောကို ရိပ်စားမိလာရကာ အခန်းတံခါးကို မင်းတုန်းထိုးကာ ပိတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ပြီးသည်နှင့် ကိုဘမူသည် မတင်စိန်ထိုင်နေရာ ကုတင်အနီးသို့ တိုးကပ်၍သွားကာ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်က မတင်စိန်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအချိန်တွင် မတင်စိန်သည် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို မော့၍လာကာ ကိုဘမူကို ရီဝေဝေလေး ကြည့်၍လာတော့သည်။ တခဏအတွင်းမှာပင် ချစ်စိတ်တွေ ဝေခဲ့ပြီဖြစ်သော

ကိုဘမူသည် ခပ်မော့မော့လေး ဖြစ်၍ လာသော မတင်စိန်၏ မျက်နှာလေးဆီမှ ပါးပြင်ကလေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းရာမှစ၍ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ငုံ၍ စုပ်လိုက်ရင်းက လက်တစ်ဖက်ကလည်း မတင်စိန်၏ ခါးဆီသို့ ပြောင်း၍ ဖက်လိုက်ကာ တဖြေးဖြေး မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အိပ်ယာပေလို့ လှဲ၍ ချလိုက်လေတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး

ကုတင်ထက်သို့ ရောက်သွားကြသည့် ခဏတွင်တော့ ကိုဘမူသည် မတင်စိန်၏ နှုတ်ခမ်းများကို ငုံ၍ ခဲထားရာကပင် သူ၏လက်က မတင်စိန်၏ မို့မောက်သော ရင်သားကြီးများကို အဝတ်အစားများပေါ်မှပင် ဖိ၍ဖိ၍ ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်ရာ မတင်စိန်ခမျာ “အို” ကနဲသာ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်သွားခဲ့ရပေမယ့် မငြင်းရက်နိုင်တော့ပေ။ ဒါ့အပြင် ကိုဘမူ၏ လက်က

မတင်စိန်၏ လုံးတစ်သော တင်သားကြီးများ ပြောငဲ့စင်းတုတ်ခိုင်သော ပေါင်တံကြီးများပေါ်ပေါ် လျှောဆင်းသွားကာ

ပြေးလွှားပွတ်သပ်နေရင်းက ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ ပေးနေပြန်တော့ မတင်စိန်သည် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ပူနွေး၍ လာခဲ့ရမှ ဖျင်းကနဲ ဖျင်းကနဲ ခံစားရကာ ရင်တွေလဲ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေရလေသည်။ ခံစားရခက်စွာဖြင့် ရင်တလုပ်လုပ် ဖြစ်၍နေရသော မတင်စိန်မှာ သူမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ကိုဘမူ၏ လည်ပင်းတစ်ဖက်ကိုပင် သိုင်း၍ ဖက်ထားမိချေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖိုနှင့်မ မိမိရရ ထိတွေ့ရမှ ရမက်မီးပွင့်တို့သည် ရှက်ဖြာ၍ တောက်လောင်လာခဲ့ရပေပြီ။

မတင်စိန်၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်တွင် မှောက်၍ ထားရာမှ ကြိုး၍ထလာသော ကိုဘမူသည် သူမ၏ အင်္ကျီလေးများကို ကြယ်သီးများ ဖြုတ်ကာ ချွတ်ပေးနေစဉ်မှာတော့ မတင်စိန်မှာ ရမက်သွေးကြောင့် မငြင်းရက်ရှာပေမဲလည်း

ရှက်သွေးလေးကလဲ ရှိနေလေတော့ သူမ၏ မျက်လုံးကလေးများကို စုံမှိတ်၍ပင် ထားရလေတော့သည်။ အင်္ကျီလေးများ ကင်းကွာသွားသော အချိန်တွင်တော့ လိမ္မော်သီးတင်ထားသည့်ပမာ လုံးဝန်း ပြည့်ဖြိုးလှသည့် မတင်စိန်၏ နို့အုံနှစ်လုံးကို

မထိရက် ကြည့်လျှက်နေရာမှ မမြင်ရက်နိုင်သည့်အဆုံး ကိုဘမူသည် ဖွဖလေး လက်ဖြင့် ဆုပ်၍ ပွတ်ပေးရာမှ ငုံ့၍ စိုးလိုက်ပေတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ယေကျား၏ အရသာကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ တွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သည့် မတင်စိန်မှာ ရင်တွင်းမှ

ကလီစာများ ပေါက်ထွက်လှမတတ် အခံရခက်နေရာက ထိုအရသာကိုပင် ပျောက်ကွယ်သွားမည် စိုးသည့်အလား သူမ၏ ရင်သားများကို အတင်းပင် ဖိကပ်ပေးနေလေတော့သည်။ ကိုဘမူအဖို့ ဒီထက်တော့ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

ကိုဘမူသည် ထ၍ ထိုင်လိုက်ရာက သူ၏ အဝတ်အစားများကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး မတင်စိန်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် တစ်ခုတည်းသာ ကျန်ခဲ့လေသော သူမ၏ ထမီလေးကို ဆွဲအချွတ်တွင် မတင်စိန်၏ လက်တစ်ဖက်က အတင်းပင်

ဆွဲထားလေသဖြင့် ချွတ်ရန် ခက်သွားသည့် မတင်စိန်၏ ထမီလေးကို ခါးဆီသို့ လှန်၍ တင်လိုက်ပြီး တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကိုဘမူသည် ဖောင်းမိုး ခုံးမောက်၍ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ရှိလှသော သူမ၏ စောက်ပတ်ကို လက်ဖြင့်

စမ်းလိုက်သောအခါတွင်မူ တွန့်၍ သွားသော မတင်စိန်သည် သူမ၏ ခြေတောက်လေး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ကွေးလိုက်ရာက ပေါင်နှစ်လုံးကို ထောင်လိုက်လေတော့သည်။

အလိုက်သင့်ဖြစ်လာသော အနေအထားလေး မပျက်ယွင်းမီမှာပင် ကိုဘမူသည် သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရာက ပေါင်လေးနှစ်ဖက်ကို ကားပေးလိုက်ရင်း သူ၏ လီးတန်ကြီးကို မတင်စိန်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ အငမ်းမရပင်

ဖိ၍ သွင်းလိုက်လေတော့ရာ ကျောပြင်လေးကော့၍ တက်သွားရသော မတင်စိန်သည် အော်ဟစ်ခါ ညည်းလိုက်ချင်ပေမယ့်လည်း အသံထွက်သွားမှာကိုပင် သူမက စိုးရိမ်၍ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်၍

ထားလိုက်လေသည်။ အံ့၍ ဖောင်းနေသော သူမ၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားကြီး နှစ်ခုကြားမှတဆင့် စီးစီးပိုင်ပိုင် တိုးဝင်၍သွားသော မာတောင့်လွန်းသည့် ကိုဘမူ၏ လီးတန်ကြီးသည် သူမ၏ ရင်ခေါင်းထဲထိ ဝင်သွားသလိုဖြင့်

ခံစားလိုက်ရကာ စောက်ပတ်အုံ့လေး တစ်ခုလုံးပင်လျှင် တုန်၍ သွားရလေသည်။ သန်မာလှသော လီးတန်ကြီးကြောင့်ပင်လျှင် စောက်ပတ်ဝ အပေါ်နားလေးမှ လီးတန်ကြီးဖြင့် ထိလှမတတ် ရှိနေလေသော မတင်စိန်၏ စောက်စိလေးသည်ပင် ထောင်၍

တက်သွားသယောင်ဖြစ်၏။ ကိုဘမူ၏ လီးတန်ကြီးမှာ မတင်စိန်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တဆုံးဝင်၍ သွားပြီးသောအချိန်တွင်တော့ မတင်စိန်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြင်းထန်စွာ တောင့်တနေမှုတစ်ခုကို

ကျေနပ်သွားသည့်အလား အားရစွာဖြင့်ပင် ကိုဘမူ၏ ခါးကြီးကို သူမ၏ လက်ကလေးမျှစ်ဖက်ဖြင့် ကြိုး၍ ဖက်လိုက်လေတော့သည်။

ကိုဘမူကလည်း ဖြေး၍တဖုံ မြန်၍တမျိုး လိုးနေရာက မတင်စိန်၏ နို့အုံနှစ်ခုကိုလည်း လှမ်း၍ ဆွဲကာ ဆုပ်လိုက် ညှစ်လိုက်သေး၏။ ဒါတင်မကသေး လိုးရင်း လိုးရင်းက တဖြေးဖြေး အားမရနိုင်ဖြစ်၍ မတင်စိန်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို

သူ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ဆီတွင် တင်ပြီး ခုံးစိုင်းကာ လိုးလေတော့ရာ မတင်စိန်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ သူ၏ လီးတန်ကြီး ထုတ်ချီ သွင်ချီဖြင့် ဖြစ်နေသံမှာ “ တစွပ်စွပ် ” “ တပြုတ်ပြုတ် ” ဖြင့် သောသောည၍ နေလေသည်။ ကိုဘမူက ရှေ့သို့ ငိုက်၍

အားစိုက်လေလေ ပခုံးပေါ်တင်ထားသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြောင့် မတင်စိန်၏ ဖင်သားကြီးများမှာ တရိပ်ရိပ် အလျှင်အမြန် ပြေး၍ တက်လာရသော သူတို့၏ သွေးသားရမက်တို့သည် မကြာခင်မှာပင် သူတို့၏

ခန္ဓာကိုယ်များကို ဖောက်ထွက် ပွင့်ကန်ကာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုတို့သည် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသွားကြပါလေတော့သည်။

ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန် အခန်းထဲမှ ပြန်၍ ထွက်လာကြသောအခါတွင်မူ မတင်စိန်၏ ညီမ မေလဲ့သည် မျက်နှာလေး ခပ်မဲ့မဲ့လေးဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းကို

အရောက် မေလဲ့ကလဲ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကန် ထကာ သူတို့ကို မကြည့်တော့ပဲ အိမ်ထဲသို့ လှစ်ကနဲ ဝင်၍ သွားခဲ့ပေသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် “ ဂျိုင်း ” ကနဲဖြင့် မေလဲ့၏ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကိုဘမူကလဲ သူ၏ ပုဆိုးကို

ပြင်ဝတ်၍ “ ကိုယ် ပြန်လိုက်ဦးမယ် စိန် ” ဟု မတင်စိန်၏ လက်ဖျားလေးကို မချင့်မရဲ ဆုပ်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့ရာ မတင်စိန်သည်လည်း ကိုဘမူ၏ ကျောပြင်ကြီးကို မျက်စိတဆုံးကြည့်၍ နေရာမှ ကိုဘမူလဲ သူမ၏ မြင်ကွင်းမှ

ပျောက်ကွယ်သွားလေမှ အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ကုလားထိုင်ပေ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ပစ်လိုက်လေသည်။ မေလဲ့တစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်၍ ရောက်နေသည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ပင် ရှိ၍ နေပြီဖြစ်၏။ အခန်းထဲမှ ကိုဘမူနှင့်

မတင်စိန်တို့ကို မေလဲ့က မတွေ့မမြင်ရလေသော်လည်း ကြားရသော အသံတွေက ပကတိအတိုင်း ပေါ်လွင်နေမည်ဖြစ်၍ အစ်မဖြစ်သူ မတင်စိန်တစ်ယောက် ယေကျားတစ်ယောက်၏ အရသာကို မြိန်ရေယုက်ရေ ခံစားနေသည်ကို သိရှိနေရကာ

အပျိုရိုင်းလေး၏ ရင်တွင် အတော်လေးပင် လှုပ်ခတ်၍ နေခဲ့လေသည်။ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းရန် ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ဆုတ်၍

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်သာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမ၏ တစ်ခါဘူးကမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးခွဲရလေသော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများကို သူမ ကိုယ်တိုင်ပင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေသယောင် တွေ့ထင်ခံစား၍ နေရလေသည်။ ခဏကြာတော့ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ မေလဲ့သည် လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်မိလေသည်။ လမ်းမှဖြတ်သွားသော လူရိပ်သည်ပင်လျှင် “အောင်သန်း” လား “ကိုခင်အောင်” လားဟုပင် တွေးထင်လိုက်မိသေး၏။

အောင်သန်းတစ်ယောက်လည်း အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်သည်မှာ သုံးလေးရက် ရှိပြီဖြစ်သလို ကိုခင်အောင်ကလည်း စောစောကမှ သူမကို ခြံဝလိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားခဲ့လေ၏။ ကိုခင်အောင်တစ်ယောက် အိမ်ပေ မလိုက်ခဲ့သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသည်။ စောစောက ကိုခင်အောင်နှင့် မေလဲ့တို့ အတူယှဉ်တွဲကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတော့ မေလဲ့ကို ထုံးစံအတိုင်း ချစ်ခွင့်ပန်သော စကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းသာ ပြောလျက် မေလဲ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် လှန်ထားခဲ့လေသည်။ ဒီတော့လဲ ကိုခင်အောင်က မေလဲ့၏ လက်ဖျားလေးကို အသာဆုပ်၍ နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ပြီးသည်အထိ ငြိမ်သက်၍ နေခဲ့သည်။ မငြိမ်သက်တာကတော့ မေလဲ့၏ အတွင်းစိတ်များပင်တည်း။

ဖိုမသဘာဝလေးကိုရလျက် ပခုံးချင်းလည်းထိ လက်ဖျားလေးကိုလည်း ဆုပ်၍ ထားလေတော့ မေလဲ့ခမျာ စိတ်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ တစ်ခါ အိမ်ပြန်ရောက်ပြန်တော့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြံနေကြသော အစ်မဖြစ်သူတို့ စုံတွဲ၏ ချစ်ပွဲဆီမှ ရိုက်ခတ်လာသောအသံများသည် အပျိုရိုင်းလေး မေလဲ့၏ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသော စိတ်ရေပြင်ဝယ် လှိုင်းဂယက်ကဲ့သို့ ရိုက်ခတ်သွားရစေလျှင် အပျိုရိုင်းလေးမေလဲ့၏ အတွင်းစိတ်ဆီသို့ “လင်” တည်းဟူသော အရာတစ်ခုသည် ပဟေဠိဆန်ဆန် ဝင်ရောက်၍ ကိန်းအောင်းလာခဲ့ရပေသည်။

ထိုစဉ်မှ စတင်၍ မေလဲ့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ အသွေးအသားများသည် အတွေးဖြင့် လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားလာရသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်လေးများကိုပင် မေလဲ့သည် တပ်မက်မိနေ၏။ ထိုညက မေလဲ့သည် ထမင်းလည်းမစားတော့ဘဲ အိပ်ယာပေါ်တွင် စောင်းလိုက် လိုမဲ့လိုက်ဖြင့်သာ ညဉ့်ဝက်ကာလကို ကျော်လွန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

x x x x x x x x x x

(၄)

နောက်ထပ်(၁၀)ရက်ခန့် အကြာတွင်တော့ ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်တို့သည် ရုံးတက်၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြလေသည်။ ထိုမတင်စိန် (၅)ရက်လောက် ပြန်၍ရောက်လာခဲ့သော မတင်စိန်၏ မိခင်ဖြစ်သူသည်လည်း မတင်စိန်တို့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီး၍ (၂)ရက်အကြာတွင် ကုန်များနှင့်အတူ အညာသို့ တက်သွားခဲ့ပြန်လေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကိုဘမူက အလုပ်အတွက် ခွင့်လည်း ထပ်တင်ချင်သည်။ သူတို့မြို့လေးရှိ ဆွေမျိုးများအားလည်း ပြချင်သည်ဆို၍ မတင်စိန်နှင့်အတူ သူတို့၏ ဇာတိကျေးရွာကြီး ကသာမြို့ကလေးသို့ သွားကြတော့ရာ မေလဲ့ကလည်း မရောက်တာကြာပြီဖြစ်၍ လိုက်ချင်တာကြောင့်တစ်ကြောင်း ရန်ကုန်အိမ်မှာလည်း မေလဲ့တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၍ မဖြစ်သဖြင့် မေလဲ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ရလေသည်။

ဟိုကိုရောက်တော့ သက်ထွန်းဆိုသော လူပျိုချောက မေလဲ့နားက မခွာတော့ပေ။ သက်ထွန်းသည် ကိုဘမူမတင်စိန်တို့လောက် အသက်မရှိသော်လည်း လူလုံး လူဖန်ကတော့ ကိုဘမူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင်၊ စတိုင်ကလည်း ဖြောင့်သည်။ ကလေးဘဝထဲက အတူနေလာသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မေလဲ့တို့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေ၏။

မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သော ကိုသက်ထွန်းဆီမှ လူပျိုစကားကို မကြာခဏဆိုသလိုပင် ပြန်၍ ကြားနေရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ “တစ်ခါတစ်လေလာတာ နားအေးပါးအေး နေပါရစေ” ဟု မေလဲ့က ပြောလိုက်တော့မှ သက်ထွန်းက ထပ်၍ မပြောတော့ဘဲ ရပ်၍ သွားခဲ့ရ၏။

မေလဲ့တို့ မြို့ကလေးတွင် (၃) ရက်မျှနေပြီး မနက်ဖြန်ဆို ပြန်တော့မည်ဖြစ်၏။ ထိုညက မေလဲ့သည် သူမ၏ သူငယ်ချင်းများဖြင့် စကားလက်ဆုံကျနေ၍ တည်းခိုရာအိမ်သို့ မရောက်သေး။ သက်ထွန်းကသာ သူမတို့ တည်းခိုရာအိမ်သို့ ရောက်၍နေ၏။

“အစိန်ရေ . . လမ်းထွက်လျှောက်ရအောင်” ဟု ကိုဘမူက ပြောလိုက်သောကြောင့် မတင်စိန်က ပခုံးကို ကြုံပြကာ “မိုးချုပ်ရင် အိမ်ထဲကတောင် အိမ်ပြင် မထွက်ချင်ဘူး . . .”

“ဘာလဲ ကြောက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

မတင်စိန် စကားကို တုံးတိတိ ဖြေလိုက်သောကြောင့် ကိုဘမူမှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရ၏။ ဒါပေမယ့် မတင်စိန်ကပင် ဦးစွာ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ကိုဘမူက သူမ၏ လက်ကလေးကို ဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။ အိမ်ပေါ်တွင်တော့ သက်ထွန်းတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ခဏအကြာတွင် သက်ထွန်းသည်လည်း ဆင်း၍ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။ ခြံထဲရောက်တော့ ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်တို့သည် အုန်းနံပင်ကြီးအောက်ဝယ် အတူထိုင်နေကြ၏။ သက်ထွန်း၏ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်တို့သည် ပွေ့ဖက်ကာ ချစ်တင်းနေနေကြတော့ရာ မတိုးမကျယ် အသံလေးတွေပါ မကြာခင် ထွက်ပေါ်လာရသည်ဖြစ်၍ သက်ထွန်း၏ ရင်ဝယ် တဒိန်းဒိန်းဖြစ်လျှက် ”အင်း ချစ်ကြ ချစ်ကြ တယ်ဟုတ်ကြတာဘဲ” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့သည်။

x x x x x x x x x x

သူတို့၏ မြို့ကလေးသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တွင်ရှိသည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့ အပြန်တွင် ဧရာဝတီသင်္ဘောဖြင့် နှစ်ယောက်ခန်း (၂) ခန်းကို ဧရာဝတီ စတင်သည့်မြို့သို့ လိုက်ပါပြီး ကြိုတင်ဝယ်ထားခဲ့ရ၏။ သက်ထွန်းသည်လည်း အပြန်ခရီးတွင် သူပါ လိုက်ပါသည်ဖြစ်၍ ကိုဘမူနှင့် မတင်စိန်က တစ်ခန်း၊ မေလဲ့နှင့် သက်ထွန်းက တစ်ခန်း လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ မေလဲ့ကတော့ သင်္ဘောစတင်ပြီး မကြာခင်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သက်ထွန်းသည်လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရာမှ မကြာမှီမှာပင် မေလဲ့၏ ဘေးတွင် လှဲ၍ အိပ်ချလိုက်လေတော့သည်။

မှောင်ရိပ်ထဲတွင် အသက်ရှူသံသည် ညင်ညင်သာသာလေး ထွက်ပေါ်၍ လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ်လုံးလေးသည် တောင်ကုန်းလေးသဖွယ် တရွေ့ရွေ့ နိမ့်ဆင်းသွားရာကပင် တရွေ့ရွေ့ မောက်၍လာကာ တဖန်ပြန်၍ လျှောဆင်းသွားခဲ့ရပြန်လေသည်။ သင်းယုံသည် ရန်သည် သူ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဦးနှောက်မှတဆင့် အသွေးအသားထိ ပြန့်သွား၏။ သူ၏ သွေးတိုးနှုန်းတွေက မြန်လာသည်။ လှိုင်းမူးနေသူအလား ချားရဟတ်လို ချာချာလည်၍ နေရ၏။

သက်ထွန်းသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယခုလို တိတ်တိတ်ခိုးပြီး မကြည့်ခဲ့ပါပေ။ ယခု တိတ်တိတ်လေးပင် တစ်မိမိမိမိ ကြည့်မိရာက သူသည် ပြောင်တင်း၍ ကားနေသော မေလဲ့၏ တင်ပါးကြီးပေ လက်ရောက်သွားရင်း အထက်အောက် ပွတ်သပ်ကာ “ဟယ် မတော်ပါလား” ဟူသော အသံက ဝင်လာလေသည်။ မျက်လုံးမှိတ်၍ အိပ်လိုက်သော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။

အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါတွင်လည်း ကညာမေသည် သူ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဝဲယုံကာထွက်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။ ကညာနတ်သမီးလေးသည် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုး၍ ဝင်လာခဲ့သည်ဟု သက်ထွန်းက အိပ်မက်တွေ မြင်မက်နေရသည်။ ကညာနတ်သမီးလေးက

“အမလေး မွန်းကြပ်လှချည်ရဲ့ ကိုကိုထွန်းရယ် ဒီလောက်တော့လဲ ကဲ . . . ကဲလွန်းပါတယ်” ဟု တောင်းပန်ရှာလေသည်။ သက်ထွန်းသည် ကညာနတ်သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းကာ ပါးမို့မို့လေးကို ညက်ညက်ကလေး မွှေးကြူနေလေသည်။ ရင်သားနှစ်စုံကို တအားကုန်ပင် ဖိ၍ ထားရာ သူ၏ ပေါင်တံကြီးများကို ကျောလွှားချိတ်တင်လျက် လွတ်မသွားအောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပင် ပွေထားခဲ့သည်။

“အို နတ်သမီးလေးရယ် သင်ဘယ်မှ မသွားရဘူး မောင်ချစ်မိပြီ . . မောင်ချစ်မိပြီ အချစ်ကလေးရယ်” ဟု အိပ်မက်ထဲတွင် ပြောလိုက်လင့်ကစား ခပ်တိုးတိုးပင် နှုတ်မှ လွှတ်ကနဲ ထွက်သွား၏။ ဖျပ်ကနဲ အိပ်မက်ထဲမှ လူးလွန် နိုးထလာသောအခါ တကယ်ပင် သူသည် မေလဲ့ကို အတင်း ဖက်ထားမိချေပြီ။

သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကညာမယ်လေးမှာ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်နေရာမှ ဖြေးဖြေးလေး လူးလွန် လှုပ်ရှားကာ ရုန်းလိုက်သည်။ သက်ထွန်းကလည်း အလျှော့မပေးပဲ ခပ်စောစောက အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပင် မလွတ်တန်း ဖက်တွယ်ထား၏။ မေလဲ့မှာလည်း ယခုအတွေ့ဝယ် မေ့သလိုပင်ဖြစ်ရချေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မေလဲ့မှာ သက်ထွန်း၏ ရင်ဝယ် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တရိုန်းရိုန်း ဖြစ်ကာ ပူနေမိသည်။ အသက်ရှူသံမှာ တတ်နိုင်လျှင် အောင့်ထားချင်သော်လည်း ဖိုထိုးသလို တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့ဖြင့် ကျယ်၍ လာရလေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး သက်ထွန်း၏ လက်ကြီးသည် သူမ၏ တင်ပါးပေါ် သို့ရောက်၍ လာရသည်။ မေလဲ့၏ တကိုယ်လုံး သွေးကြောတွေမှာ ရိုန်းကနဲ ဖြစ်သွားရကာ ဆားနှင့်တို့လိုက်သော တီကောင်သဖွယ် တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သက်ထွန်း၏ လက်ကြီးက အငြိမ်မနေပဲ မေလဲ့၏ လုံးတစ်ကားအယ်၍ နေသော တင်ပါးကြီးများကို စုန်ဆန်ကာ ပွတ်သပ်လျက် ဆုပ်လိုက် ညှစ်လိုက် လုပ်ပေးနေလေတော့ မေလဲ့တစ်ယောက် နောက်ဖက်တင်မဟုတ် ရှေ့ဖက်လေးပင် တမျိုးလေး ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ သက်ထွန်း၏ နှာခေါင်းကြီးက သူမ၏ ပါးပြင်ကို လာရောက်ထိလိုမိနေရာက သက်ထွန်း၏ နှုတ်ခမ်းထူကြီးတွေကပါ သူမ၏ လည်တိုင်လေး မေးဖျားလေးများကို စုပ်နမ်းလျှက် နောက်ဆုံး မေလဲ့၏ နှုတ်ခမ်းလေးများပေါ် သို့ပင် ရောက်၍ လာရာက စုပ်နမ်းလိုက်သောအခါတွင်တော့ မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် ကော့၍ တက်သွားရလေသည်။ သက်ထွန်း၏ လက်တွေမှာလဲ သူမကို တိုး၍ တိုး၍ ရစ်ပတ်လာခဲ့ရလေသည်။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါဘူးမျှ ယခုလို ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ အတွေ့ကို မတွေ့ဘူးသေးသော မေလဲ့၏ မျက်လုံးလေးများမှာ ပြူးကျယ်၍ လာရလေသည်။ မှန်ပေသည်။ သူမ၏ တကိုယ်လုံးသည် သက်ထွန်း၏ ရင်ခွင်ထဲဝယ် ပျောက်တော့မလို ဖြစ်နေချေသည်။ ပြီးတော့လည်း ကိုသက်ထွန်းသည် ဘာစကားမျှလည်း မပြော လက်တွေ့ရော နှာခေါင်းရော နှုတ်ခမ်းတွေကပါ ကဲကို ကဲနေသည်။

မေလဲ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မတွေ့ဘူးသော အာရုံသစ်တစ်ခုကို သဘောကျ နှစ်မြိုက်မိသလို သူမ၏ သွေးတွေမှာ ဆူဝေလာရကာ သူမ၏ လက်ကလေးများက သက်ထွန်း၏ လက်မောင်းကြီးကို ပြန်လည် ရစ်တွယ်ထားမိခဲ့ချေသည်။ ကိုသက်ထွန်းသည် ဘာကြောင့် သူမကို ဒီလောက် နမ်းနေရပါသလဲ ဟုတွေးမိလေသည်။ ကိုသက်ထွန်း၏ လက်တွေက အငြိမ်မနေ ဈော့သွေးစမ်းသလို ပြေးနေ၏။ မေလဲ့တစ်ယောက်မှာမူ ရင်ကလေးမောက်ကာ မောက်ကာသွားရင်း ပြင်းထန်သော မှန်တိုင်းအတွင်းဝယ် ဆူဝေနေသော သွေးများနှင့် အတူ လွင့်ယုံ၍ သွားနေရလေသည်။ ကိုသက်ထွန်းကို သိပ်၍ စိတ်ဆိုးမိပါသည်။ ကြည့်စမ်း ကိုသက်ထွန်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မေလဲ့၏ ကိုယ်ကလေးကို ဟင်း ကနဲ လွတ်ရာက တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားလေရာ ရင်ကလေး လှိုင်းထရုက မကျေမနပ် ကျန်ရစ်ခဲ့မိလေတော့သည်။ မေလဲ့သည် ယောကျ်ားတစ်ဦး၏ အနမ်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခံလိုက်ရသည့်အတွက် တသသ ဖြစ်၍ နေရာမှ

ကိုသက်ထွန်းက ခွာ၍ ထွက်သွားသောအခါဝယ် သူမအဖို့ ကိုသက်ထွန်း ထိတွေ့ပွတ်သပ်ခဲ့လေသော သူမ၏ ကိုယ်လုံးပေါ် မှ မပျောက်သေးပဲ ကျန်နေသေးသည့် ပူပူနွေးနွေး လက်ရာလေးတွေကို တစ်မိမိနှင့် လွမ်းနေမိလေသည်။ ကိုသက်ထွန်းကို အပျိုရိုင်းလေး မေလဲ့သည် စွဲလန်း၍ နေမိလေသည်။ မကျေမနပ် စိတ်လေးဖြင့် မေလဲ့သည် ပက်လက်လေးလှန့်ကာ အသာဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။

(၁၀) မိနစ်ခန့် အကြာတွင်တော့ သူမဖက်သို့ ဖြတ်ကန် လှည့်၍ လာသော သက်ထွန်းသည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းဝင်ပွေ့ဖက်ရာက လက်တစ်ဖက်သည် ပေါင်နှစ်လုံးကြားရှိ စောက်ဖုတ်ဆီသို့ အုပ်၍ ကိုင်ကာ ဆုပ်လိုက်လေတော့ရာ “အို . . . ကိုကိုထွန်း” ဟူသော အသံလေးဖြင့် မရုန်းသာ လှူးလွန်လျက်က သူ၏ လက်သည် ဖေါင်းမို့နေသော အိအိညက်ညက် စောက်ပတ်လေး၏ ရှေ့ကျက်နှာစာကို ဖိ၍ ပွတ်နေလေတော့ရာ သူမ၏ ဖင်သားကြီးများသည် လုံးလုံး လုံးလုံးဖြင့်ပင် ကော့မယောင်ဖြစ်လာရာမှ ဖိ၍ ပွတ်နေသောလက်ကြောင့် သူမ၏ ထမိစလေးမှာ ခါးမှ ပြုတ်ထွက်သွားရလေတော့သည်။

သက်ထွန်းက ထိုသို့ ပွတ်နေရာမှပင် သူမ၏ ရင်စေ့အင်္ကျီလေးကို ကြယ်သီးလေးများ ဖြုတ်လေတော့ရာ သက်ထွန်းက နှစ်လုံးသာ ဖြုတ်ရသေးသည်။ မေလဲ့က ကျန်သော ကြယ်သီးလေးများကို အကုန်ဖြုတ်၍ ရင်စေ့အင်္ကျီလေးကိုပါ ချွတ်လိုက်တော့သည့်ပြင် သူမ၏ ဘော်လီအင်္ကျီလေးကိုပါ ချွတ်ပေးလိုက်တော့ရာ ဘဲဥလုံးသာသာမျှ ဖြူဖွေး လုံးဝန်းလှသော သူမ၏ နို့လေးများသည် ချက်ချင်းလိုပင် သက်ထွန်း၏ ဘယ်ပြန်ညာပြန် စို့လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“အို . . . ကိုကိုထွန်း . . . ဟင့် အိုး . . . ဟော . . . ကျွတ်”

မေလဲ့တစ်ယောက် နို့စုခံလိုက်ရ၍ မချိမဆန့် ခံစားလိုက်ရချိန်နှင့် တဆက်တည်းမှာပင် သက်ထွန်းသည် သူမ၏ ထမိစလေးကိုပါ ဆွဲ၍ ချွတ်ပစ်လိုက်တော့လေရာ မေလဲ့မှာ မကျေမနပ်ပုံလေးဖြင့် တင်သားတွေ အနှစ်နှစ်အလလ အံကြိတ်ကာ ကြည့်လျက်ကပင် အငွေ့ဖြင့်သာ ကျေနပ်ခဲ့ရလေသော မေလဲ့ကို ညာတာရန် လုံးဝမတွေးတော့ပဲ စိတ်ကို အကုန်လွှတ်လျက် ခပ်သွက်သွက်လေး ဆောင့်ကာ လှိုးပါတော့သည်။ ပြီးတော့ နို့လေးများကိုလည်း စို့ပေးလျက်ကပင် လက်တစ်ဖက်က ဖင်သား အိအိကြီးတွေကို ဆုပ်ကာ ညှစ်ကာဖြင့် အားပါးတရ ဆောင့်၍ နေတော့ရာ မချိတင်ကလေး ဖြစ်၍ လာရသော မေလဲ့သည် သက်ထွန်းကို ထွေးနေအောင်ဖက်ထားပြီး ငဲ့၍ နို့စို့ပေးနေသော သက်ထွန်း၏ ဆံပင်များကိုပင် နမ်းမိနေချေပြီ။ အပျိုရိုင်းမလေးပီပီ အထိန်းမတတ် အစိမ်းသက်သက်ဖြင့် ထွက်၍ လာကြလေသော ရမက်ရည်ကြည်တို့သည်လည်း အိုင်ထွန်း၍ လာခဲ့ကြရကာ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးမှပင် အင့်ကနဲ ဟင့် ကနဲ ဖြင့် သူမ၏ ခေါင်းလေးမှာ နောက်သို့ လန်၍ လန်၍ သွားနေရလေသည်။ သဘော၏ စက်သံသည်လည်း တခုံးခုံးနှင့် သဘောတစ်ခုလုံး တုန်ခါလျက်ရှိ၏။ မကြာမီမှာပင် အသည်းအသန် ဖြစ်၍ လာသော သက်ထွန်းက နင်းကြိုး၍ ဆောင့်၍ လှိုးလေတော့ရာ မကြာမီမှာပင် နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ ထားကြသော သက်ထွန်းနှင့် မေလဲ့တို့ထံမှ “ အား . . . ဟင်း အင်း . . . အ ဟင်း” ဆိုသော အသံလေးများမှာ ပေါ် ထွက်၍ သွားရလေတော့သည်။